

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie ze skargi przedstawiciela ustawowego
małoletniej pokrzywdzonej **R. L.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 12 marca 2013 r.

zażalenia pełnomocnika R.L.

na zarządzenie Przewodniczącego Naczelnego Sądu Lekarskiego w Warszawie
z dnia 13 grudnia 2012 r.,

odmawiającego przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 95 ustawy o izbach lekarskich (Dz.U. z 2009 r. Nr 219, poz. 1708 z późn. zm.) kasacja przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu lekarskiego kończącego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy. Na gruncie tej ustawy pojęcie „orzeczenie” posiada znaczenie swoiste, odmienne od wykładni tego terminu na gruncie przepisów k.p.k., gdzie orzeczeniem określa się decyzje procesowe zarówno w postaci wyroków, jak i postanowień. Tymczasem wydawane na mocy ustawy o izbach lekarskich postanowienia – tak, jak będące przedmiotem kasacji pokrzywdzonego postanowienie Okręgowego Sądu Lekarskiego z dnia 5 września 2012 r. – nie stanowią orzeczeń w rozumieniu art. 95 u.i.l. Mogą być nimi bowiem jedynie merytoryczne rozstrzygnięcia, odpowiadające wydawanym w postępowaniu karnym wyrokom, zapadające dopiero po wniesieniu przez rzecznika odpowiedzialności

zawodowej wniosku o ukaranie (arg. ex art. 89 ust. 1 pkt 4 u.i.l. w zw. z art. 75 ust. 1 u.i.l.).

Skarżący w sposób niezasadny usiłuje ujednoczyć terminologię decyzji procesowych zapadających w postępowaniu dyscyplinarnym, prowadzonym na podstawie ustawy o izbach lekarskich, z siatką pojęciową obowiązującą w Kodeksie postępowania karnego. Mylnie przy tym wskazuje, że sądy lekarskie wydają wyroki (s. 2 kasacji), podczas, gdy ta forma decyzji procesowych zastrzeżona jest dla sądów i trybunałów orzekających w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej (art. 174 Konstytucji RP). To właśnie taka konstytucyjna pozycja wymienionych organów wymiaru sprawiedliwości stanowiła przyczynę odstąpienia przez ustawodawcę na gruncie ustawy o izbach lekarskich od terminologii przyjętej w Kodeksie postępowania karnego. Dlatego też skarżący błędnie kwalifikuje postanowienie OSD z dnia 5 września 2012 r., utrzymujące w mocy postanowienie Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 9 maja 2012 r., odmawiające wszczęcia postępowania wyjaśniającego jako orzeczenie.

Sąd Najwyższy podkreślał już wcześniej, że „podmioty określone w art. 95 ust. 1 u.i.l. mają prawo wnieść kasację od prawomocnego rozstrzygnięcia sądu lekarskiego, kończącego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy, które wydane zostało lub powinno być zostać wydane, z uwagi na materię, której dotyczy, w formie orzeczenia” (postanowienie SN z dnia 25 lutego 2011 r., SDI 4/11; por. postanowienie SN z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt VI KZ 2/12). Prezentowane stanowisko stanowi ugruntowaną linię orzeczniczą, dotyczącą również innych ustaw korporacyjnych, w których ustawodawca przewidział możliwość wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia od orzeczeń sądów dyscyplinarnych innych samorządów zawodowych.

Warto bowiem zauważyć, że podobny stan normatywny występuje na gruncie innych ustaw regulujących korporacyjną odpowiedzialność dyscyplinarną, np. ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.), czy ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 z późn. zm.), gdzie również odstąpiono od występującej na gruncie k.p.k. terminologii decyzji procesowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

